

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA I
ULTIMA DORINȚĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Ultima dorință / Andrzej Sapkowski; trad.: Mihaela Fiscutean. -

- Ed. a 2-a. - București: Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0539-8

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

OSTATNIE ŻYCZENIE

© by Andrzej Sapkowski, 1993

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2015, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0539-8

CUPRINS

<i>Vocea rațiunii 1</i>	5
Vânătorul de monștri	7
<i>Vocea rațiunii 2</i>	39
Sâmburele de adevăr	46
<i>Vocea rațiunii 3</i>	77
Răul cel mai mic	82
<i>Vocea rațiunii 4</i>	123
Chestiune de preț	128
<i>Vocea rațiunii 5</i>	170
Capătul lumii	177
<i>Vocea rațiunii 6</i>	220
Ultima dorință	228
<i>Vocea rațiunii 7</i>	285

Avenit la el când se crăpa de ziuă. A intrat cu multă grijă, tiptil, pe furiș, plutind ca o fantasmă, ca o nălucă prin odaie, singurul zgomot care îi însoțea mișcările fiind fâșâitul mantiei pe pielea ei goală. Și totuși, acest foșnet slab, abia perceptibil, l-a trezit pe vânător sau mai degrabă l-a smuls din visul în care se legăna monoton, în care se făcea că era într-un hău fără fund, suspendat între abisul și suprafața unei mări calme, printre vițele algelor ondulate ușor.

El nu s-a clintit, nici măcar n-a clipit. Fata s-a apropiat, și-a lepădat ușor mantia și apoi lent, șovăielnic, și-a sprijinit genunchiul îndoit de marginea patului. O observa printre genele mijite, prefăcându-se că doarme în continuare. Ea s-a urcat cu grijă în pat, deasupra lui, îmbrățișându-l cu coapsele. Sprijinindu-se pe brațele sale întinse, îi mângâia fața cu părul ei mirosind a mușețel. Hotărâtă și nerăbdătoare, îi mângâia pleopa, obrazul, gura cu sfârcurile. I-a surâs și a apucat-o de umeri cu o mișcare lentă, cu rețineri și delicatețe. S-a îndreptat, evadând dintre palmele lui, radioasă, senină, învăluită în lumina cețoasă a zorilor, care îi estompa strălucirea. A dat să se miște, dar ea i-a interzis orice modificare a poziției, apăsându-l ferm cu mâinile, prin mișcările soldurilor ei discrete, dar ferme, cerându-i un răspuns.

I-a răspuns. Nu s-a mai retras din mâinile lui, și-a lăsat capul pe spate, și-a scuturat părul. Pielea îi era rece și surprinzător de fină. Iar ochii, pe care i-a observat atunci când și-a apropiat fața

de a ei, erau uriași și întunecați ca de nimfă. Legănat, s-a scufundat în marea de mușețel al cărei calm dispăruse pentru a ceda locul asaltului valurilor clocotitoare.

VÂNĂTORUL DE MONȘTRI

I

Mai târziu umbla vorba că omul venise dinspre nord, prin poarta Frânghierilor. Mergea pe jos, ducându-și de căpăstru calul împovărat. Amurgea, prăvăliile cu frânghii și hamuri erau închise, străduța era pustie. În ciuda căldurii, omul purta o mantie neagră, drapată pe umeri. Sărea în ochi.

S-a oprit în fața hanului Bătrânul Narakort, unde a rămas pentru o clipă ca să asculte rumoarea. Bodega, ca de obicei la acel moment, era ticsită de lume.

Străinul n-a intrat la Bătrânul Narakort. Și-a condus calul mai departe, în josul străzii. Acolo era o altă cârciumă, mai mică, numită Sub Vulpe. Era aproape goală. Nu se bucura de cea mai bună faimă.

Cârciumarul și-a scos capul din butoiul cu castraveți murați și și-a măsurat cu privirea oaspetele. Străinul, fără să-și scoată mantia, stătea în fața tejghelei, rigid, neclintit, tăcut.

– Ce să fie?

– O bere, a spus străinul.

Avea o voce dezagreabilă.

Cârciumarul și-a șters mâinile de șorțul de cârpă și i-a umplut o ulcică de lut. Vasul era ciobit.

Străinul nu era bătrân, dar avea părul complet alb. Pe sub mantie purta un dublet din piele roasă, dantelat la gât și la mâneci. Când și-a scos mantia, toată lumea i-a observat sabia agățată de

centură la spate. Nu era nimic surprinzător, în Wyzima, aproape toată lumea era înarmată, dar nimeni nu-și purta sabia pe spate ca pe un arc sau ca pe o tolbă.

Străinul nu s-a așezat la masă, printre cei câțiva mușterii, ci a rămas în continuare la tejghea, scrutându-l pe cârciumar cu ochii săi pătrunzători. A luat o gură de bere.

– Caut o oadaie, vreau să înnoptez.

– N-avem, a mormăit hangiul, uitându-se la pantofii oaspetelui, prăfuiți și murdari. Întrebați la Bătrânul Narakort.

– Aș prefera aici.

– N-avem. Hangiul i-a recunoscut în cele din urmă accentul străin. Era din Rivia.

– Plătesc bine, a spus străinul încet, ezitant.

Din acel moment a început povestea abominabilă. Un buhai cu fața ciupită de vărsat-de-vânt, care nu-și luase privirea sinistră de la străin din clipa în care pășise în bodegă, s-a ridicat și s-a apropiat de tejghea. Cei doi tovarăși s-au plasat în spatele lui, la mai puțin de doi pași.

– N-auzi că n-au, ticălosule, golanule rivian, a pufnit ciupitul la urechea necunoscutului. N-avem nevoie de oameni ca tine aici, în Wyzima, asta-i un oraș decent!

Străinul și-a luat berea și s-a îndepărtat. Se uita la cârciumar, dar acesta îi evita privirea. Nici prin gând nu-i trecea să-i ia apărarea rivianului. La urma urmei, cine-i iubea pe rivieni?

– Toți rivienii sunt niște bandiți, a continuat ciupitul, duhnind a bere, usturoi și răutate. Ai auzit ce-am spus, pușlama ce ești?

– Cum s-audă, că doar are bălegar în urechi, a zis unul dintre cei doi tovarăși ai săi, iar celălalt a început să chicotească.

– Plătește și cară-te! a strigat ciupitul.

Abia atunci străinul s-a uitat la el.

– Să-mi termin berea.

– Las' că-ți dăm noi o mână de ajutor, i-a șuierat buhaiul.

I-a smuls rivianului ulcica din mână și, ținându-l în același timp de braț, și-a înfipt degetele în cureaua petrecută de-a curmezișul pe pieptul străinului. Unul dintre cei din spate și-a ridicat pumnul,

gata să-l lovească. Străinul s-a ghemuit pe loc, dezechilibrându-l pe ciupit. Și-a scos cu un șuierat sabia din teacă și a fulgerat scurt, reflectând lumina felinarelor. S-a stârnit hărmălaie. Țipete. Unul dintre mușterii a dat să fugă spre ieșire. Un scaun s-a rotogolit și s-a desfăcut cu un scrâșnet, urcioarele s-au spart cu bufnituri de podea. Hangiul – cu buzele tremurânde – s-a uitat terifiat la fața despicată a ciupitului, ale cărui degete agățate de marginea tejghelei îi dispăreau de sub ochi, de parcă se scufunda. Ceilalți doi zăceau pe podea. Unul era încremenit, iar celălalt se zvârcolea și tremura în balta întunecată care se lățea văzând cu ochii. Un țipăt strident de femeie isterică vibra în aer, sfredelind urechile. Hangiul s-a cutremurat, a respirat profund și a început să vomite.

Străinul s-a retras lângă perete. Palid, încordat, în gardă. Ținând sabia cu ambele mâini, biciuia aerul cu vârful ei ascuțit. Nimeni nu se clintea. Teroarea, ca un noroi înghețat, le tencuia fețele, le paraliza membrele, le obstrucționa gâtleurile.

Gardienii au năvălit în bodegă cu surle și trâmbițe; erau trei. Trebuia să fie prin preajmă. Aveau bastoanele pregătite de acțiune, dar de îndată ce au văzut cadavrele și-au tras săbiile din teacă. Rivianul, rezemat de perete, și-a scos cu mâna stângă un pumnal din cizmă.

– Aruncă-l! a strigat unul dintre gardieni cu vocea tremurândă. Las-o baltă, tâlharule! Hai cu noi!

Al doilea gardian a dat un șut mesei care-l împiedica să ajungă la rivian.

– Fugi după întăriri, Treska! a țipat la al treilea, rămas lângă ușă.

– Nu-i nevoie, a zis necunoscutul, lăsându-și sabia în jos. Merg și singur.

– Mergi, sămânță de câine, dar legat! s-a răstit cel care tremura. Lasă sabia, că, de nu, îți crăp capul!

Rivianul s-a îndreptat. Și-a dus iute lama sub brațul stâng, iar pe cel drept l-a ridicat în direcția gardienilor și a trasat în aer un Semn rapid și sofisticat. Atunci au început să sclipească țintele care îi garniseau generos manșetele lungi până la coate ale caftanului de piele.

Gardienii au făcut imediat un pas în spate, acoperindu-și fețele cu brațele.

Unul dintre mușterii a făcut un salt, altul a alergat spre ușă. Femeia a țipat din nou, sălbatic, strident.

– Merg singur, a repetat străinul cu o voce sonoră, metalică. Iar voi trei luați-o înainte. Duceți-mă la pârcălab. Eu nu cunosc drumul.

– Da, domnule, a murmurat gardianul, plecându-și capul.

Apoi s-a îndreptat spre ieșire, aruncând în jur priviri nesigure. Ceilalți doi i s-au alăturat în grabă în spate. Străinul i-a urmat, ascunzându-și sabia în teacă și pumnalul în cizmă. Când îi vedeau trecând prin dreptul meselor la care ședeau, mușteriii își acopereau fețele cu poalele caftanelor.

II

Velerad, pârcălabul Wyzimei, își scărpină bărbia, se frământa. Nu era nici superstițios, nici fricos, dar nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne față în față cu omul cu părul alb. În cele din urmă s-a hotărât.

– Ieșiți! le-a ordonat gardienilor. Iar tu stai jos! Nu, nu aici. Acolo, mai departe, dacă nu ți-e cu supărare.

Străinul s-a așezat. Nu mai avea nici sabia, nici mantia neagră.

– Te-ascult, a spus Velerad, jucându-se cu buzduganul greu de pe masă. Sunt Velerad, pârcălabul Wyzimei. Ce ai a-mi spune, banditulă fără pereche, înainte de a intra în temniță? Trei crime, o încercare de a scăpa prin magie, ei bine, destul de bine. Pentru astfel de lucruri în Wyzima ești pedepsit cu trasul în țeapă. Dar, cum mie îmi place dreptatea, vreau să aud ce ai de spus. Vorbește.

Rivianul și-a descheiat caftanul și a scos de sub el un pergament din piele albă de căprioară.

– Peste tot, pe la răspântii, prin toate cârciumile este bătut în cuie, a spus el liniștit. E-adevărat ce scrie acolo?

– Aha, a murmurat Velerad uitându-se la runele gravate pe piele. Despre asta este vorba. Cum de nu mi-am dat seama de la început? Ei bine, este adevărat, cât se poate de adevărat. Este semnat: Foltest, împăratul, domn al Temeriei, al Pontarului și Mahakamului. Asta înseamnă că este adevărat. Dar anunțul este anunț, iar legea este lege. Aici în Wyzima, eu sunt cel care veghează asupra ordinii și legii! Și n-o să îngădui niciodată să fie uciși oamenii! Ai priceput?

Rivianul a dat din cap pentru a arăta că a înțeles. Velerad a pufnit furios.

– Ai vreun ecuson de vânător?

Străinul și-a băgat din nou mâna prin deschizătura caftanului și a extras un medalion rotund agățat de un lăntșor de argint. Pe medalion era reprezentat un cap de lup cu colții rânjiți.

– Ai cumva vreun nume? Poți să-mi spui unul la întâmplare, nu te întreb din curiozitate, ci doar de dragul conversației.

– Numele meu este Geralt.

– Poate fi și Geralt. Din Rivia, bag de seamă după cum ți-e vorba.

– Din Rivia.

– Bine. Știi ce, Geralt? Las-o, Velerad arată cu mâna deschisă spre anunț – las-o baltă! Este o chestiune serioasă. Au mai încercat și alții. Asta, fratele meu, nu-i totuna cu o mamă de bătaie aplicată unor ticăloși.

– Știu prea bine. Doar asta mi-i meseria, pârcălabule. Scrie în anunț că recompensa este de trei mii de galbeni.

– Așa-i, trei mii. Velerad și-a strâmbat buzele. Și mâna prințesei, dac-ar fi să dăm crezare zvonurilor, chiar dacă preamilstivul Foltest n-a suflat o vorbă despre asta.

– Prințesa nu mă interesează deloc, a zis calm Geralt, impasibil, cu mâinile pe genunchi. Scrie clar: trei mii.

– Ce vremuri!, a oftat pârcălabul. Ce vremuri mizerabile! Cui i-ar fi trecut prin minte acum douăzeci de ani, chiar dacă ar fi fost beat, că va exista meseria de vânător! Vânătorii! Acești nimicitori transhumanți de biserici. Asasini ambulanți de dragoni și himere. Geralt? În breasla voastră este permis consumul de bere?

– Bineînțeles.

Velerad a bătut din palme.

– Bere! a ordonat. Iar tu, Geralt, hai, așază-te mai aproape! Mi-e totuna!

Berea era rece și spumoasă.

– Trăim vremuri scârboase, monologa Velerad sorbind din halbă. Mișună tot soiul de spurcăciuni. În Mahakam, prin munți, viermuiesc peste tot stafii. Prin codrii de odinioară măcar mai urlau niște lupi, acum n-au mai rămas decât vampiri, ceva spiriduși, dacă nu-ți scuipi în sân, dai peste vârcolaci sau alte scârnavii. Pe la țară, rusaliile și bocitoarele răpesc copiii, e vorba de sute și sute. Au apărut boli de care nu s-a mai pomenit vreodată, și se face părul măciucă! Ei, și colac peste pupază! A împins pergamentul din piele pe blatul mesei. Nu e ciudat, Geralt, că-ți sunt atât de solicitate serviciile?

– Este un anunț regal, pârcălabule. Geralt și-a ridicat capul. Cunoști detalii?

Velerad s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat mâinile pe burtă.

– Detalii, ai spus? Păi, știu. Nu chiar de la prima mână, dar din surse sigure.

– Asta și vreau.

– Încăpățânat mai ești! Cum dorești. Fii atent la mine!

Velerad a luat o înghițitură de bere și și-a coborât vocea:

– Mărinimosul nostru Foltest, încă de pe vremea când era prinț, în timpul domniei bătrânului Medella, tatăl său, ne-a arătat ce este în stare să facă, și a făcut multe. Am trăit cu speranța că îi va trece cu vârsta. Dar iată că între timp, la scurtă vreme după încoronarea lui, imediat după moartea bătrânului rege, Foltest s-a întrecut pe sine însuși. Ne-a lăsat pe toți cu gura căscată. Pe scurt, i-a făcut un copil propriei sale surori, Adda. Ea era mai mică decât el, erau mereu nedespărțiți, dar nimeni nu bănuia nimic, în afară poate doar de regină... Pe scurt, numai ce-o vedem pe Adda cu burta la gură, și pe Foltest bodogănind despre căsătorie. Cu soră-sa, îți vine să crezi, Geralt? Situația a devenit al naibii de încordată

atunci când Vizimir din Novigrad a hotărât să-și mărite fata, pe Dalka, cu Foltest și i-a trimis acestuia vestea prin olăcari, și să ne fi văzut cum ne străduiam din răspuțeri să-l ținem pe rege de mâini și de picioare, pentru că voia să-i gonească și să-i insulte pe mesageri. Am reușit, din fericire, și bine am făcut, pentru că, dacă l-am fi jignit pe Vizimir, ne-ar fi pus la încercare curajul. Apoi, cu ajutorul Addei, care a intervenit pe lângă drăguțul său frate, am reușit să-l înduplecăm să-și scoată din cap ideea unei nunți pripite.

Adda a născut la termen, dar stai să vezi! Și-ascultă-mă bine, de-acum devine palpitant! N-au fost mulți oameni de față la naștere ca să vadă de-aproape ce s-a zămislit, doar o moașă care s-a sinucis apoi aruncându-se de la fereastra donjonului, iar alta a rămas până în ziua de azi cu mințile rătăcite. Cred, prin urmare, că bastardul nu era din cale-afară de frumos. Era fetiță. A murit la scurt timp, de altfel, pare-mi-se că nimeni nu s-a grăbit să-i lege cordonul ombilical. Adda, spre norocul ei, s-a stins la naștere. Și apoi, ce să vezi măi, frate, Foltest a mai comis o gafă în stilul său caracteristic. Bastardul trebuia să fie incinerat sau, știi și eu, să fie îngropat pe undeva prin pustie, nu să-l ascundă într-un sarcofag, în subsolul palatului.

– E prea târziu acum să ne dăm cu părerea. Geralt a ridicat capul. În orice caz, trebuia chemat un mag.

– Te referi la șarlatanii cu steluțe pe jobene? Bineînțeles că au fost chemați! Vreo duzină, dar abia atunci când s-a descoperit ce zace în sarcofag. Și că iese din el în timpul nopții. Căci nu dintr-odată a început să se strecoare afară, o, nu. Șapte ani de la înmormântare a fost liniște și pace. Până într-o bună noapte cu lună plină, când s-au stârnit strigăte în palat, răcnete, un vacarm de nedescris! Dar ce să mai vorbim, sunt lucruri pe care le știi deja, doar ai citit anunțul. Copila a crescut în sicriu, a crescut mult, i-au ieșit și dinții, din câte s-a putut vedea. Ce mai încoace și-ncolo, strigoii în toată regula. Păcat că n-ai văzut cadavrele victimelor. Așa cum le-am văzut eu. Ai fi ocolit Wyzima, te-ai fi ținut cât ai fi putut de departe.

Geralt tăcea.

– Așadar, a continuat Velerad, așa cum îți spuneam, Foltest a chemat o grămadă de vrăjitori. Au făcut un tărațoi, de puțin a lipsit să se ia la bătaie cu bastoanele pe care le purtau, probabil pentru a alunga câinii asmuțiți împotriva lor. Și cred că erau asmuțiți destul de frecvent. Îmi pare rău, Geralt, dacă ai cumva altă părere despre vrăjitori, prin prisma profesiei tale, însă, în ceea ce mă privește, nu sunt altceva decât niște paraziti și idioți. Pe când voi, vânătorii, ne inspirați din ce în ce mai multă încredere. Voi sunteți, cum să spun, ceva mai concreți.

Geralt i-a zâmbit fără să zică nimic.

– Bine! Să revenim așadar. Pârcălabul s-a uitat la ulcică, și-a turnat bere lui și rivianului. Anumite sfaturi de-ale vrăjitorilor păreau destul de inteligente. Unul dintre ei a propus arderea strigoii, împreună cu palatul și sarcofagul, altul a recomandat să i se taie căpățâna cu o cazma, alții s-au pronunțat în favoarea înjunghierii cu țărushi din lemn în diferite părți ale corpului, în plină zi desigur, atunci când diavolul doarme dus în sicriu, epuizat după escapadele nocturne. Până la urmă s-a găsit unul, un clown cu o scufie ascuțită pe scăfârlia-i cheală, un pustnic cocoșat care scornise că nu este vorba decât despre fermece care au fost aruncate pe copil, pe care le poate anula, iar strigoii poate redeveni fiica lui Foltest, drăgălașă ca din tablou. Cică n-ar fi fost nevoie decât să petreacă o noapte întreagă lângă coșciug și-i gata, apare primul țipăt. Acestea fiind spuse, imaginează-ți, dragă Geralt, că idiotul și-a petrecut noaptea la palat. Așa cum poți deduce cu ușurință, mare lucru n-a mai rămas din el în afară de pălărie și baston, pare-mi-se. Însă Foltest se agățase de această idee ca scaiul de coada câinelui. A interzis orice încercare de a ucide vreun strigoii, și i-a chemat pe toți șarlatanii din toate cotloanele țării la Wyzima pentru a descânta strigoii și a-l transforma în prințesă. S-a strâns o șleahță foarte pitorească! Babe schimonosite, ologi, murdari, măi, frate, că te-apuca jalea. Ei bine, ține-te vrăjitorie, mai ales deasupra unui blid și a unei ulcele. Bineînțeles că unii au fost demascați de Foltest sau de cei din consiliu imediat, unii au fost chiar spânzurați de palisade, dar puțini, prea puțini. Dacă era după mine, i-aș fi spânzurat pe toți de la un capăt

la altul. Că în tot acest timp strigoii tot mai mușca pe câte unul, fără să-i pese de șarlatani și de farmecele lor, cred că nu mai e nevoie să precizez. Și nici că Foltest nu mai locuia în palat. Nimeni nu mai locuia acolo.

Velerad s-a întrerupt și a mai luat o gură de bere. Vânătorul tăcea.

– Și au dus-o tot așa, Geralt, vreo șase ani, pentru că minunea aia s-a născut acum vreo paisprezece ani. Am avut între timp alte griji și necazuri, deoarece ne-am încăierat cu Vizimir de Novi-grad, dar din motive rezonabile, lesne de înțeles, legate de deplasarea punctelor de frontieră, și nu de vreo fiică sau alte afinități. Foltest, în paranteză fie spus, începe până la urmă să aibă gânduri de căsătorie și să analizeze portretele trimise de curțile vecine, pe care până atunci le arunca în latrină. Dar din când în când îi revine obsesia și trimite oamenii călare în căutarea altor vrăjitori. Iată că a promis o recompensă de trei mii de galbeni, care a surâs unor mercenari, cavaleri rătăcitori, chiar și unui păstor, un nătâng cunoscut în întreaga zonă, odihnească-se în pace. În ceea ce-l privește pe strigoii, e destul de cumsecade. Cu excepția faptului că mai devorează din când în când pe cineva, o să ne obișnuim noi. Iar aceste personaje, acești eroi care încearcă să destrame vraja, au măcar avantajul că fiara se hrănește doar la fața locului și nu atacă în exteriorul curții. Iar Foltest are acum un nou palat, nemaipomenit de frumos.

– De șase ani, a întrebat Geralt ridicându-și capul, de șase ani nu s-a găsit nimeni să-i vină de hac?

– Ei bine, nu. Velerad l-a scrutat cu privirea pe vânător. Ar trebui să-și dea seama de-acum că nu-i cu puțință și că n-are decât să se resemneze. Mă refer la Foltest, preamărinimosul nostru, suveranul nostru iubit, care poruncește în continuare să fie lipite anunțurile acestea pe la răspântii. Numai că voluntarii se găsesc tot mai puțini. A venit unul de curând, ce-i drept, dar a vrut ca să i se dea cei trei mii de galbeni înainte. Așa că l-am băgat într-un sac și l-am aruncat apoi într-un lac.

– De pungași nu ducem lipsă.

– Așa-i, nu ducem lipsă. Ba chiar s-au înmulțit, a dat din cap pârcălabul fără să-l slăbească din ochi pe vânător. De-aia ar fi bine să nu ceri aurul înainte când te duci la palat. În caz că te duci.

– Mă duc.

– Ei bine, asta te privește. Ține seama însă și de sfatul meu. Cât despre răsplată, umblă vorba tot mai des în ultima vreme despre cealaltă parte a ei, ți-am pomenit eu de ea. Prințesa de soție. Nu știi cine-a scornit-o, dar dacă strigoii arată așa cum se povestește, snoava e tare sinistră. Da' să nu crezi că nu s-au găsit nicaiva idioți care s-au grăbit în galop până la palat imediat ce s-a răspândit vestea că ar fi rost de pătruns în familia regală. Mai exact, două calfe de la ciubotărie. Oare de ce-s așa de tâmpiți ciubotarii, Geralt?

– Habar n-am. Dar vânătorii, pârcălabule? N-au încercat?

– Ohoo, și încă cum. Mai ales când au aflat că strigoii trebuie doar dezlegat de vrăji și nu omorât, s-au semețit și îndată și-au făcut bagajele. Astfel, vânătorii au mai crescut în ochii mei, Geralt. Apoi a mai apărut unul, mai tânăr decât tine. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, poate că nici n-am știut vreodată. El a încercat.

– Ei, și?

– Prințesa cu colții săi i-a împrăștiat mațele departe. Ca la o aruncătură de arc.

Geralt a dat din cap.

– Alții nu s-au mai încumetat?

– A mai fost unul.

Velerad a tăcut preț de-o clipă. Vânătorul l-a așteptat.

– Da, a reluat pârcălabul. A mai fost unul. La început, când Foltest l-a amenințat cu spânzurătoarea dacă-l omoară sau îl rănește pe strigoi, a izbucnit în râs și a început să-și facă bagajele. Însă, mai târziu... Velerad și-a coborât din nou vocea până la șoaptă, aplecându-se peste masă. Mai târziu a bătut palma. Vezi tu, Geralt, aici în Wyzima, sunt câțiva oameni isteți, unii chiar de rang înalt, care s-au cam săturat de toată panarama asta. Umblă zvonuri cum că aceștia l-au convins în taină să nu-și mai bată capul cu descântece și dezlegări și să-l ucidă direct pe strigoi, iar regelui

să-i spună că nu și-a făcut efectul ritualul, că fiica lui s-a rostogolit pe trepte, cu alte cuvinte, s-a produs un accident la locul de muncă. Regele bineînțeles că s-ar fi înfuriat peste măsură și nu i-ar mai fi dat niciun galben ca răsplată. Atunci, ticălosul de vânător ne-a spus că dacă e vorba ca strigoii să fie ucis de pomană, n-avem decât să facem noi. Ei bine, ce era să facem... Ne-am sfădit, am încercat să ne târguim cu el... Dar n-am scos-o la capăt.

Geralt a ridicat din sprânceană.

- Deloc, îți spun, a continuat Velerad. Vânătorul n-a vrut să se ducă imediat, din prima noapte. A mai așteptat, a stat la pândă, a studiat împrejurimile. În cele din urmă, din câte se aude, a văzut strigoii, cel mai probabil în plină acțiune, căci bestia nu iese din coșciug numai așa, ca să-și dezmoștească picioarele. Așadar a văzut-o și a dispărut chiar în acea noapte. Fără să-și ia măcar rămas-bun.

Geralt și-a strâns ușor buzele într-o grimasă care părea că se voia a fi un zâmbet.

- Oamenii isteți, a început el, mai au încă acei galbeni? Că doar vânătorii nu cer plata în avans.

- Ah, da, a spus Velerad, bineînțeles că-i mai au.

- Gura lumii ce zice, cam câți ar mai fi?

Velerad a zâmbit larg.

- Unii spun c-ar fi vreo opt sute...

Geralt a clătinat din cap.

- Alții, a murmurat pârălăbul, vorbesc de o mie.

- N-ar fi prea mult, dacă ținem cont că gura lumii amplifică totul. La urma urmelor, regele oferă trei mii.

- Nu uita de mireasă, a rânjit Velerad. Da' ce să ne mai răcim gura de pomană? E clar că n-o să primești cei trei mii de galbeni.

- De unde să fie clar?

Velerad a lovit cu mâna blatul mesei.

- Geralt, nu-mi strica impresia despre vânători! De șase ani ne chinuie povestea asta! Strigoii lichidează vreo cincizeci de persoane pe an, acum din ce în ce mai puține, căci toată lumea se ține departe de palat. Nu, frate, eu cred în magie, mi-a fost dat să văd multe la

viața mea și cred, până la un anumit punct, în puterile vrăjitorilor și ale vânătorilor, asta-i limpede. Dar această dezlegare de vrăji este o tâmpenie născocită de un bătrân cocoșat și mucos care a luat-o razna de la traiul în pustie, este o idioțenie în care nu crede nimeni. În afară de Foltest. Nu, Geralt! Adda a născut un strigoi, pentru că s-a culcat cu fratele său de sânge, ce mai tura-vura, și nicio vrajă nu mai poate repara nimic. Strigoii devorează oamenii ca orice strigoi și va trebui să fie omorât pur și simplu. Uite, acum doi ani, țăranii dintr-o gărlă scufundată la capătul Mahakamului, cărora un balaur le devora oile, au plecat cu gloata ca să-l ciomăgească cu parii și nici măcar n-au considerat că ar fi demni de laudă. Iar noi, aici în Wyzima, așteptăm să se producă un miracol și ne zăvorâm ușile în toate nopțile cu lună plină sau ne încârdășim cu tot soiul de șarlatani în speranța că fiara se va potoli și va reveni în sicriu.

– Ar fi o bună modalitate, a zâmbit vânătorul de monștri. Și s-a mai redus numărul crimelor?

– Prea puțin.

– Pe unde e drumul spre palat, spre cel nou?

– Te conduc chiar eu. Ce părere ai despre propunerea oamenilor isteți?

– Pârcălab, a spus Geralt. De ce atâta grabă? De altfel chiar se poate produce un accident la locul de muncă, indiferent de intențiile mele. Atunci ar trebui să se gândească oamenii isteți cum să mă salveze de mânia regelui și să-mi pregătească cei o mie cinci sute de galbeni despre care vorbește gura lumii.

– Era vorba de o mie.

– Nu, domnule Velerad, a spus ferm vânătorul. Cel căruia i-ați oferit o mie numai ce a văzut strigoii și a fugit, nici nu s-a tocmit măcar. Așadar, riscul este mai mare decât de o mie. Dacă nu cumva este mai mare și decât de o mie cinci sute, asta rămâne de văzut. Desigur, eu îmi voi lua rămas-bun înainte de a pleca.

Velerad s-a scărpinat în cap.

– Geralt! O mie două sute?

– Nu, pârcălab. Este vorba despre o treabă dificilă. Regele oferă trei mii și trebuie să vă mai spun că uneori este mai ușor să

anihilezi o vrajă decât să ucizi. La urma urmelor, se găsea unul printre predecesorii mei care să omoare strigoii dacă ar fi fost atât de simplu. Credeți că s-au lăsat devorați numai din cauză că se temeau de rege?

– De acord, frate, Velerad și-a clătinat cu tristețe capul. Batem palma. Numai să nu suflăm niciun cuvânt despre eventualitatea unui accident la locul de muncă! E un sfat prietenesc.

III

Foltest era suplu, avea un chip frumos, extraordinar de frumos. Nu părea să fi împlinit patruzeci de ani, după părerea vânătorului. Stătea pe un pitic sculptat în lemn de abanos, cu picioarele întinse spre vatra lângă care moșia doi câini. Pe o laviță, alături, stătea un bătrân bine făcut, cu barbă. În spatele regelui era un altul, bine îmbrăcat, cu o expresie de mândrie pe chip. Un dregător.

– Așadar sunteți un vânător de monștri din Rivia, a spus regele spărgând tăcerea lăsată după preambulul lui Velerad.

– Da, domnule, a zis Geralt înclinându-și capul.

– Da' cum de-ai albit în halul ăsta? De la vrăji ți se trage? Se vede clar că nu ești bătrân. Bine, bine. Am glumit, nu trebuie să-mi răspunzi neapărat. Ai ceva experiență, îndrăznesc să presupun.

– Da, domnule.

– Te-ascult cu mare plăcere.

Geralt s-a aplecat și mai mult.

– Știți, totuși, că ne este interzis prin codul nostru să vorbim despre ceea ce facem.

– Este un cod practic, cinstite vânător, foarte practic. În fine, fără să intrăm în detalii, ai de-a face cu spiridușii?

– Da.

– Și cu vampirii, cu ghulii?

– Bineînțeles.

Foltest a ezitat.

– Dar cu strigoi?

Geralt a ridicat capul și l-a privit pe rege în ochi.

– Da.

Foltest s-a uitat în altă parte.

– Velerad!

– Poruncește, preamilostive rege!

– I-ai spus despre ce este vorba?

– Da, stăpâne preamilostiv. El zice că prințesa poate fi adusă la realitate.

– Știam asta de mult. Dar în ce mod, cinstite vânător? Ah, da, uitasem. Codul. Bine. Doar o mică observație. S-au mai perindat pe-aici câțiva. Velerad, i-ai spus? Bine. Prin urmare, am aflat că dumneata ești specializat mai degrabă în ucis decât în dezlegare de farmece. Uciderea nu intră în discuție. Dacă fiicei mele îi va cădea un singur fir de păr din cap, al tău va ajunge pe butuc. Asta e tot. Ostrit, și dumneata, domnule Segelin, rămâneți ca să-i dați toate informațiile de care are nevoie. Vânătorii întotdeauna au multe întrebări de pus. Dați-i să mănânce pe săturate și găzduiți-l la palat. Să nu umble prin cârciumi.

Regele s-a ridicat, și-a fluierat câinii și s-a îndreptat spre ușă, împrăștiind patele care acopereau podeaua camerei. În dreptul ușii s-a întors.

– Dacă vei izbuti, vânătorule, recompensa este a ta. Poate vei primi și ceva pe deasupra dacă faci o treabă bună. Iar în privința balivernelor născocite de norod despre căsătoria cu prințesa, acestea nu conțin niciun sâmbure de adevăr. Doar nu crezi că-mi voi da fiica pe mâna vreunui vagabond?

– Nu, domnule. Nu cred.

– Bine. Acest lucru demonstrează că ești inteligent.

Foltest a ieșit închizând ușa în urma sa. Velerad și dregătorul, care până atunci stătuseră în picioare, s-au instalat imediat la masă. Pârcălabul a băut din ulcica pe care regele o golise pe jumătate, s-a uitat la ea și a înjurat. Ostrit, care ocupase locul lui Foltest, s-a încruntat la vânător, mângâind brațele sculptate. Segelin, bărbatul cu barbă, i-a făcut semn lui Geralt.

– Stai jos, cinstite vânător, stai jos. Îndată ni se va servi cina. Despre ce ați dori să discutăm? Pârcălabul Velerad v-a spus probabil totul. Îl cunosc și știu că e în stare să zică mai degrabă prea mult decât prea puțin.

– Doar câteva întrebări.

– Pune-le...

– Pârcălabul mi-a spus că, după apariția strigoii, regele a chemat mulți magi.

– Așa este. Dar nu-i mai spune „strigoii”, ci „prințesă”. E mai lesne de evitat confuzia de față cu regele... și neplăcerile legate de aceasta.

– Printre magi a fost vreunul renumit? Faimos?

– Au fost destui, vestiți și înainte, și după aia. Nu-mi amintesc numele lor... Poate dumneata, domnule Ostrit?

– Nu-mi amintesc nici eu, a spus dregătorul. Dar știu bine că unii se bucurau de faimă și respect. S-a vorbit mult despre asta.

– Au fost de acord că vraja poate fi anulată?

– Departe de a cădea de acord cu toții, a zâmbit Segelin. În nicio privință. Dar această afirmație a picat de la bun început. Ar fi fost simplu, n-ar fi necesitat abilități magice, și, așa cum am înțeles, ar fi fost de-ajuns ca unul dintre ei să-și petreacă noaptea în criptă, lângă coșciug, de la apusul soarelui până la al treilea cântat al cocoșului.

– Într-adevăr, foarte simplu, a pufnit Velerad.

– Aș vrea să aud o descriere... a prințesei.

Velerad a sărit în sus de pe scaun.

– Prințesa arată ca un strigoii! a urlat. Cel mai hidos strigoii de care am auzit eu! Fiica Maiestății Sale Regele, acest bastard blestemat, are patru coți înălțime, aduce cu un butoi de bere, are un bot până la urechi, plin de dinți precum pumnalele, ochii roșii și bucle roșcate! Labe mari, cu gheare de pisică sălbatică, atârdate până la pământ! Mă mir că încă nu am început să-i trimitem portretul pe la curțile vecine! Prințesa, sufoca-o-ar ciurma, are de-acum paisprezece ani, ar fi timpul să se gândească s-o mărite cu vreun prinț!

– Măsoară-ți vorbele, pârçălab, s-a încrunțat Ostrit, aruncând un ochi spre ușă.

Segelin a schițat un zâmbet.

– Descrierea, deși atât de plastică, a fost destul de exactă, și cred că este ceea ce ați vrut să aflați, nu-i așa, cinstite vânător? Velerad a uitat să adauge că prințesa se deplasează cu o viteză nemaipomenită și este mult mai puternică decât te-aștepti de la statura ei. Și unde mai pui că are paisprezece ani, ce mai! Dacă asta mai are vreo importanță.

– Are, a spus vânătorul. Ziceați că atacurile asupra oamenilor au loc numai în perioadele cu lună plină?

– Da, a răspuns Segelin. Dacă atacă în afara palatului vechi. În palat, oamenii pier tot timpul, indiferent de fazele lunii. Dar de ieșit, iese doar când e lună plină, dar nu chiar de fiecare dată.

– A existat vreun caz de atac în timpul zilei?

– Nu. În timpul zilei, nu.

– Întotdeauna își devorează victimele?

Velerad a scuipat cu năduf peste paie.

– Lua-te-ar naiba, Geralt, de îndată vine cina. Pfu! Le devo-rează, le roade, le abandonează, depinde de starea de spirit, pre-supun. Pe unul nu l-a mușcat decât de cap, of, pe doi sau trei i-a eviscerat, iar pe câțiva i-a ros până i-a lăsat cu oasele goale, ca să spunem așa. Mama mă-sii!

– Fii atent, Velerad, i-a șuierat Ostrit. Spune ce vrei despre strigoi, dar n-o jigni pe Adda în prezența mea, pentru că de față cu regele oricum nu îndrăznești!

– A supraviețuit cineva atacurilor ei? a întrebat vânătorul, pă-rând că nu ia în seamă izbucnirea dregătorului.

Segelin și Ostrit au schimbat priviri între ei.

– Da, a spus bărbosul. Chiar la început, acum șase ani, a acos-tat doi oșteni aflați de pază la intrarea în criptă. Unul dintre ei a reușit să scape.

– Și apoi, a intervenit Velerad, a mai fost morarul, pe care l-a atacat la marginea orașului. Ți-amintești?

IV

A doua zi, pe când se îngâna ziua cu noaptea, a fost adus morarul în odăița de deasupra corpului de gardă, unde era găzduit vânătorul. L-a adus un oștean îmbrăcat în manta cu glugă.

Conversația nu a dat cine știe ce roade. Morarul, îngrozit, mormăia, se bâlbâia. Mai multe a aflat vânătorul de la cicatricile sale: strigoii avea o deschidere a fălcilor impresionantă și dinții realmente foarte ascuțiți, dintre care patru canini foarte lungi pe maxilarul superior, câte doi pe fiecare parte. Unghiile îi erau cu siguranță mai ascuțite decât ale pisicilor sălbatice, deși mai puțin curbate. De altfel, datorită lor reușise morarul să scape din strânsoare.

După ce a încheiat interogatoriul, Geralt le-a făcut semn din cap să plece. Oșteanul l-a împins dincolo de ușă pe țăran și și-a dat jos gluga. Era chiar Foltest.

– Stai jos, nu te ridica, a spus regele. Este o vizită neoficială. Ești mulțumit de cele aflate? Am auzit că ai fost pe la palat în cursul dimineții.

– Da, Maiestate.

– Când ai de gând să te apuci de treabă?

– Peste patru zile. După luna plină.

– Preferi să te uiți la ea mai întâi?

– Nu e nevoie. Dar fiind sătulă... prințesa... va fi mai puțin activă.

– Strigoii, maestre, strigoii. Să nu ne jucăm de-a diplomația. Abia după aceea va fi prințesă. De fapt, despre ea am venit să vorbim. Răspunde-mi, neoficial, scurt și clar: va fi sau nu va fi prințesă? Nu te crampona de nu știu ce cod de-al vostru.

Geralt și-a frecat fruntea.

– Vă confirm, Maiestate, că vraja poate fi anulată. Și dacă nu mă înșel, nu e nevoie decât de o noapte petrecută în palat. Al treilea cântat de cocoș, în cazul în care îl surprinde pe strigoii în afara coșciugului, va face vraja să se destrame. Așa se procedează de obicei cu strigoii.

– Așa de simplu?

– Chiar așa de simplu nu este. Înainte de toate, trebuie să supra-viețuiești acelei nopți. Pot exista, de asemenea, abateri de la standarde. De exemplu, poate fi vorba nu doar de o noapte, ci de trei. Trei nopți la rând. Sunt, de asemenea, situații... ei bine... fără ieșire.

– Da, a pufnit Foltest. Aud asta întruna de la unii. Monstrul trebuie omorât pentru că este un caz incurabil. Maestre, eu sunt convins că au avut grijă să-ți spună ce-ai de făcut. Nu-i așa? Să-i faci felul fără menajamente, de la început, și să-i spui regelui că n-ai avut încotro. Las' că, dacă nu te plătește regele, te răsplătim noi. Un mod foarte convenabil. Și ieftin. Pentru că regele ar porunci decapitarea sau spânzurarea vânătorului de monștri, iar aurul le-ar rămâne în buzunar.

– Regele chiar l-ar decapita pe vânător? s-a încruntat Geralt. Foltest l-a privit lung în ochi pe rivian.

– Regele nu știe deocamdată, a spus el în cele din urmă. Dar vânătorul trebuie să ia în calcul și această eventualitate.

Acum era rândul lui Geralt să tacă.

– Am de gând să fac tot ce-mi stă în puteri, a zis el după o clipă. Dar, în cazul în care lucrurile iau o altă întorsătură, voi fi nevoit să-mi apăr viața. Maiestatea Voastră, de asemenea, trebuie să luați în calcul și această eventualitate.

Foltest s-a ridicat.

– Nu m-ai înțeles. Nu despre asta este vorba. E clar c-o vei trimite pe lumea cealaltă dacă te afli în primejdie, nu contează dacă-mi va fi sau nu pe plac mie. În caz contrar, te-ar ucide ea pe tine, lucru cert și irevocabil. Nu voi striga în gura mare, dar nu voi pedepsi pe nimeni dacă o va omorî pentru a se apăra. Dar nu voi îngădui să fie ucisă fără a încerca să fie salvată. Au existat deja tentative de a incendia vechiul palat, de a trage în ea cu arcul, de a săpa gropi și tot soiul de curse și capcane, până când i-am spânzurat pe câțiva. Dar nu asta e ideea. Maestre, ascultă-mă!

– Vă ascult.

– După al treilea cântat de cocoș nu va mai fi strigoi, dacă am înțeles eu bine. Dar ce va fi?

– Dacă totul merge bine, o jună de paisprezece ani.

- Cu ochii roșii? Cu dinții de crocodil?
- O adolescentă normală de paisprezece ani. Numai că...
- Ei?
- Doar din punct de vedere fizic.
- Nu mai spune. Dar psihic? În fiecare zi i se va servi la micul dejun o găleată de sânge? Un picior de fecioară?
- Nu. Mental... Nu știu ce să spun... Cred că va fi la nivel de, știu și eu, de copil de trei-patru ani. Va avea nevoie de îngrijire specială pentru o lungă perioadă de timp.
- Asta-i clar. Maestre?
- Spuneți, vă rog.
- Asta i s-ar putea întoarce? Mai târziu?
- Vânătorul a rămas tăcut.
- Aha, a spus regele. S-ar putea. Și atunci cum va fi?
- În cazul în care, după un leșin prelung de câteva zile, se va prăpădi, va trebui să-i ardeți trupul. Dar foarte repede.
- Foltest s-a încruntat.
- Nu cred, însă, a adăugat Geralt, că se va ajunge până acolo. Pentru mai multă siguranță, vă dau, Maiestate, câteva sfaturi pentru a reduce riscurile.
- Chiar acum? Nu este prea devreme, maestre? Și dacă...
- Chiar acum, l-a întrerupt rivianul. Se poate întâmpla orice, Maiestate. Nu este exclus ca dimineată s-o găsiți în criptă pe prințesa dezlegată de vrajă alături de cadavrul meu.
- Cum așa? În ciuda permisiunii mele că te poți apăra? Permișiune de care se pare că nu prea-ți pasă?
- Aceasta este o treabă serioasă, Maiestate. Riscul este foarte mare. Așadar, ascultați-mă: prințesa va trebui să poarte permanent la gât un lăntișor de argint cu un safir, de preferat cu incluziune. Mereu. Zi și noapte.
- Ce înseamnă cu incluziune?
- Safirul trebuie să aibă o mică bulă de aer în interior. De asemenea, în odaia în care va dormi, va trebui să ardă din când în când în șemineu crenguțe de ienupăr, mătură și alun.
- Foltest a căzut pe gânduri.

– Îți mulțumesc pentru sfaturi, maestre. Le voi aplica, dacă... Și acum, ascultă-mă cu atenție! Dacă vei considera că este o situație fără ieșire, ucide-o. În cazul în care, după anularea vrăjii, constăți că fata nu e... normală... dacă vei avea vreo umbră de îndoială, dacă vei constata că n-ai izbutit pe deplin, omoară-o. Să nu-ți faci griji, să nu-ți fie teamă de mine. Voi striga la tine în fața oamenilor, te voi alunga de la palat și din oraș, nimic mai mult. Răsplată, desigur, nu-ți voi da. Dar poate reușești să capeți ceva știi tu de la cine.

S-a așternut tăcerea o clipă.

– Geralt.

Foltest i s-a adresat pentru prima dată vânătorului pe nume.

– Vă ascult.

– Cât adevăr este în ceea ce se povestește despre copil, că s-a născut așa deoarece Adda era sora mea?

– Nu e cine știe ce adevăr. O vrajă trebuie să fie aruncată, niciun blestem nu se aruncă de la sine. Dar cred că relația Maiestății Voastre cu sora a fost determinată de o vrajă și, prin urmare, a avut un asemenea efect.

– Așa m-am gândit și eu. Și mi-au spus și unii magi, deși nu chiar toți. Geralt? Cine a lăsat pe pământ toate acestea? Vrajile, magiile?

– Nu știu, Maiestate. Magii se ocupă cu cercetarea cauzelor acestor fenomene. Pentru noi, vânătorii, este suficient să știm că ele pot fi provocate prin concentrarea voinței. Și să ne pricepem să le venim de hac.

– Ucigând?

– În majoritatea situațiilor. La urma urmelor, pentru asta suntem plătiți de obicei. Puțini sunt cei care ne cer desfacerea farmecelor, Maiestate. În general, oamenii doresc doar să se protejeze de primejdii. Dacă vreun monstru are niscaiva oameni pe conștiință, se adaugă noi motive de răzbunare.

Împăratul s-a ridicat, a făcut câțiva pași prin cameră, s-a oprit în fața sabiei agățate de vânător pe perete.

– Cu aceasta? a întrebat fără să se uite la Geralt.

– Nu. Aceasta este pentru oameni.

– Am auzit. Știi ce, Geralt? O să merg cu tine în criptă.

– Categorie nu.

Foltest s-a întors spre el, ochii îi străluceau.

– Știi, vânătorule, că n-am văzut-o niciodată? Nici la naștere, nici... după aceea. Mi-a fost teamă. Poate nu mai am ocazia s-o văd, nu-i așa? Am dreptul măcar să văd cum va fi ucisă.

– Categorie nu, repet. Ar însemna o moarte sigură. La fel și pentru mine. Mi-ar slăbi atenția, voința... Nu, Maiestate.

Foltest s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Geralt a avut pentru o clipă impresia că va ieși fără un cuvânt, fără un gest de rămas-bun, dar regele s-a oprit și l-a privit.

– Îmi inspire încredere, a spus. Deși știu bine că ești un ticălos. Mi s-a spus ce s-a întâmplat la han. Sunt sigur că i-ai pus la pământ pe huligani doar pentru publicitate, pentru a-i agita pe oameni și pe mine. Sunt convins că le-ai fi putut trage o mamă de bătaie fără să-i ucizi. Mi-e teamă că nu voi ști niciodată dacă ai de gând să-mi salvezi fiica sau s-o omori. Dar batem palma. N-am de ales. Știi de ce?

Geralt n-a răspuns.

– Pentru că eu cred, a spus regele. Cred că suferă. Nu-i așa?

Vânătorul l-a fixat pe rege cu privirea sa pătrunzătoare. N-a dat din cap, n-a făcut niciun semn, n-a schițat nici cel mai mic gest, dar Foltest a înțeles. El știa răspunsul.

V

Geralt a aruncat o ultimă privire de la fereastra palatului. Se lăsa repede amurgul. Pe celălalt mal al lacului licăreau luminițele pastelate ale Wyzimei. În jurul palatului era pustiu – de șase ani o fâșie de pământ a nimănuui separa orașul de acest loc primejdios, din care nu mai rămăsese nimic în afară de câteva ruine, grinzi putrede și resturi dintr-o palisadă zimțată, care nu meritaseră osteneala să fie demontate și mutate în altă parte. La mare depărtare, în capătul diametral opus al așezării, își mutase reședința regele – cupola

bombată a noului său palat se decupa la mare distanță pe fundalul cerului bleumarin.

Vânătorul a revenit la masa prăfuită în fața căreia, într-una dintre odăile goale, jefuite, se pregătea pe îndelete, în liniște, meticulos. Timp, știa bine, avea berechet. Strigoii n-avea cum să iasă din criptă înainte de miezul nopții.

Pe masă era o cutie mică ferecată. A deschis-o. În interior erau înghesuite în compartimente căptușite cu iarbă uscată flaconașe de sticlă de culoare închisă. Vânătorul a ales trei dintre ele.

De pe podea a luat un pachet de formă alungită, înfășurat bine în multe blănuri de oaie și legat cu o curea de piele. L-a desfăcut și dintr-o teacă neagră, lucioasă, acoperită cu rânduri de semne și simboluri runice, a scos o sabie cu mâner decorativ. A ieșit apoi la iveală lama care fulgera cu o strălucire curată, de cleștar. Era din argint pur.

Geralt a șoptit o formulă, a băut pe rând conținutul a două flaconașe, punându-și mâna stângă pe lama sabiei după fiecare înghițitură. Apoi s-a învelit cu grijă în mantia-i neagră și s-a așezat. Pe podea. În odaie nu exista niciun scaun. Nici în restul palatului, de fapt.

Stătea nemișcat, cu ochii închiși. Respirația lui, inițial egală, s-a accelerat brusc, a devenit răgușită, agitată. Apoi s-a oprit de-a binelea. Amestecul care îi permitea vânătorului controlul complet al tuturor organelor corpului era format în principal din spânz, ciumăfaie, păducel și laptele-câinelui. Celelalte ingrediente nu aveau nume în niciun limbaj uman. Pentru cineva care nu era obișnuit din copilărie, așa cum era Geralt, ar fi fost o otrăvă letală.

Vânătorul a întors capul brusc. Auzul său, mai ascuțit acum decât de obicei, a pescuit cu ușurință din tăcere foșnetul pașilor prin curtea năpădită de urzici. N-avea cum să fie strigoii. Încă mai era ziuă. Geralt și-a aruncat sabia pe spate, și-a ascuns bocceaua în vatra șemineului ruinat și a luat-o în jos pe trepte, în tăcere deplină, ca un liliac. Curtea era încă suficient de luminată pentru ca omul care venea să-i poată vedea fața. Omul – adică Ostrit – s-a retras brusc, o grimasă involuntară de groază și silă

strâmbându-i gura. Vânătorul a rânjit – știa și el prea bine cum arată. După îngurgitarea amestecului de mandragoră, aconit și silur, fața avea culoarea cretei, iar pupilele îi ocupau întregul iris. În același timp, amestecul îi permitea să vadă în cele mai adânci tenebre, ceea ce și urmărea de fapt Geralt.

Ostrit și-a revenit rapid.

– Arăți de parcă ai fi ajuns deja un cadavru, vânătorule, a spus el. Probabil de frică. Nu-ți fie frică. Te izbăvesc eu.

Vânătorul nu i-a răspuns.

– N-ai auzit ce-am spus, șarlatan rivian? Ești salvat. Și bogat pe deasupra. Ostrit a cântărit în mână o pungă mare și a aruncat-o apoi la picioarele lui Geralt. O mie de galbeni. Ia-i, urcă-te pe cal și cară-te de-aici!

Rivianul a continuat să tacă.

– Nu te holba așa la mine! a ridicat tonul Ostrit. Și nu mă face să-mi irosesc timpul. N-am de gând să stau aici până la miezul nopții. Nu pricepi? N-am chef s-o dezlegi de vrăji pe prințesă. Nu, nu te gândi că te-ai prins. Nu sunt de partea lui Velerad și Segelin. Nu vreau s-o omori. Trebuie doar să dispari. Totul trebuie să rămână la fel ca până acum.

Vânătorul nu s-a clintit. Nu voia ca dregătorul să-și dea seama cât de accelerate îi erau în acel moment mișcărilor și reacțiile. Se întuneca repede, ceea ce era în favoarea sa, chiar și penumbra amurgului era prea luminoasă pentru pupilele sale dilatate.

– Și de ce, domnule, totul trebuie să rămână ca până acum? l-a întrebat, încercând să rostească lent fiecare cuvânt.

– Ei asta – Ostrit și-a înălțat cu mândrie capul – ar trebui să nu te privească, la naiba.

– Și dacă știi deja?

– Interessant.

– Ar fi mai ușor de înlăturat Foltest de la tron în condițiile în care strigoii îi tulbură în continuare pe oameni din ce în ce mai mult? În condițiile în care nebunia regelui nu mai poate fi suportată nici de populație și nici de dregători, nu-i așa? Am ajuns la voi trecând prin Redania și Novigrad. Se spun multe pe-acolo

despre unii din Wyzima, care îl văd pe regele Vizimir ca pe un eliberator și un monarh adevărat. Dar mie, domnule Ostrit, nu-mi pasă nici de politică, nici de succesiunile la tron, nici de revoluțiile de la palat. Sunt aici ca să-mi fac treaba. N-ați auzit niciodată despre sentimentul de datorie și simplă onestitate? Despre etica profesională?

– Bagă de seamă cu cine vorbești, vagabondule! a strigat Ostrit turbat de furie, punându-și mâna pe mânerul sabiei. Pân-aici, n-am chef de stat la discuții cu orișicine! Ia uită-te la el, etică, coduri, moralitate? Cine vorbește? Un tâlhar, care nici bine n-a sosit și s-a apucat de ucis oamenii? Care se prosternează înaintea lui Foltest, iar pe la spate bate palma cu Velerad ca un zbir cu soldă? Îndrăznești să ridici ochii din pământ, slugoiule? Te dai drept mag? Vrăjitor? Tu, vânător scârbos ce ești! Cară-te de-aici până n-o iei peste bot!

Vânătorul stătea nemișcat, liniștit.

– Dumneavoastră să vă cărați de-aici, domnule Ostrit! a spus el. Se întunecă.

Dregătorul a făcut un pas în spate și imediat și-a scos sabia.

– Tu ai vrut-o, vânătorule. O să te omor. N-o să te-ajute cu nimic trucurile tale de doi bani. Am aici o carapace de țestoasă.

Geralt a zâmbit. Reputația carapacei de țestoasă era răspândită în aceeași măsură pe cât era de eronată. Dar vânătorul n-avea de gând să-și risipească forțele cu formule magice și cu atât mai puțin să-și încrucișeze lama de argint cu cea a lui Ostrit. A apucat spada dregătorului și cu o lovitură de pumn de sub manșeta sa garnisită cu ținte de argint l-a lovit la tâmplă.

VI

Revenindu-și repede, Ostrit își plimba ochii prin bezna grea. Și-a dat seama că este legat. Nu-l vedea pe Geralt, care stătea lângă el. Dar și-a dat seama unde se află și a început să urle prelung, lugubru.

- Tacă-ți fleanca! i-a spus vânătorul. Altfel, o atragi înainte de vreme.

- Criminalul naibii! Unde ești? Dezleagă-mă imediat, nenorocitul! Vei fi spânzurat pentru asta, jigodie!

- Tacă-ți gura odată.

Ostrit respira greu.

- Ai lăsa-o să mă devoreze? Așa, legat? A întrebat el mai calm, aruncându-i un epitet josnic aproape în șoaptă.

- Nu, i-a spus vânătorul. Te voi elibera. Dar nu acum.

- Ai, pușlama ce ești, a șuierat printre dinți Ostrit. Pentru a atrage strigoiul?

- Da.

Ostrit a tăcut, a încetat să se mai zbată, rămânând liniștit.

- Vânătorule?

- Da.

- E adevărat că am vrut să-l răstorn pe Foltest. Nu sunt singurul. Dar numai eu i-am dorit moartea, am vrut să moară în agonie, să înnebunească, să putrezească de viu. Și știi de ce?

Geralt nu i-a răspuns.

- Am iubit-o pe Adda. Sora regelui. Amanta regelui. Târfa regelui. Am iubit-o... Vânătorule, mai ești aici?

- Sunt.

- Știu la ce te gândești. Dar n-a fost așa. Crede-mă, n-am aruncat niciun farmec. Nu știu nimic despre vrăji. Doar o singură dată la furie am spus... Doar o dată. Vânătorule? Mă ascuți?

- Ascult.

- Maică-sa a fost, bătrâna regină. Sunt sigur că de la ea li s-a tras. Nu suporta să vadă cum el și Adda... N-am fost eu. O singură dată, știi, am încercat s-o înduplec, iar Adda... Vânătorule! Mi-am pierdut mințile amețit și i-am spus... Vânătorule? Mi se pare? Sunt eu?

- Nu mai contează.

- Vânătorule? Se apropie miezul nopții?

- Da.

- Lasă-mă să plec mai devreme. Dă-mi mai mult timp!

- Nu.

Ostrit n-a auzit zgomotul capacului coșciugului, dar vânătorul l-a sesizat.

S-a aplecat și i-a tăiat legăturile dregătorului cu pumnalul. Ostrit n-a mai așteptat să-i spună nimic, a sărit în sus, a șchiopătat împiedicat din cauza amortelii, apoi a luat-o la fugă. Privirea îi era destul de obișnuită cu întunericul ca să vadă drumul care ducea de la sala principală la ieșire.

Lespedea care bloca intrarea în criptă s-a desprins și a căzut cu un vuiet puternic. Geralt, ascuns prudent în spatele balustradei scării, a văzut silueta distorsionată a strigoiiului cum se grăbea agil, iute și fără greș pe urmele ropotului pașilor lui Ostrit. Creatura nu scotea nici cel mai mic zgomot.

Un urlet sinistru, monstruos, frenetic a spintecat noaptea, a zguduit zidurile vechi și a continuat, urcând și scăzând vibrant. Vânătorul nu putea să evalueze corect distanța – auzul său exacerbât îl inducea în eroare – dar știa că strigoiiul l-a prins repede pe Ostrit. Prea repede. A ieșit în mijlocul camerei și s-a postat în apropiere de intrarea în criptă. Și-a aruncat mantia. Și-a scuturat umerii pentru a-și corecta poziția sabiei. Și-a pus mănușile. Mai avea ceva timp. Știa că strigoiiul, deși sătul după faza anterioară de lună plină, nu avea să abandoneze prea repede cadavrul lui Ostrit. Inima și ficatul vor constitui pentru el provizii de hrană prețioase pentru lungă perioadă de letargie.

Vânătorul aștepta. Până în zori, după cum socotea el, mai erau vreo trei ore. Doar cântatul cocoșului l-ar fi putut induce în eroare. De altfel, probabil că nu era niciun cocoș prin jur.

A auzit-o. Mergea lent, târându-și picioarele pe podea. Și apoi a văzut-o.

Descrierea fusese corectă. Căpățâna disproporționat de mare, proptită pe un gât scurt, era înconjurată de aureola imensă a părului roșcat, cârlionțat. Ochii îi străluceau în întuneric ca două abcese. Strigoiiul rămăsese încremenit, cu ochii la Geralt. Dintr-odată și-a deschis gura – de parcă ar fi vrut să se laude cu colții săi albi, ascuțiți, apoi și-a închis fălcile trântindu-le sec, ca

pe capacul unei lăzi. Și brusc a sărit de pe loc, fără elan, întinzându-și către vânător ghearele însângerate.

Geralt a făcut un salt în spate răsucindu-se brusc, strigoii s-a șters de el, s-a învățit și el, tăind aerul cu ghearele. Nu s-a dezechilibrat și a pornit din nou la atac imediat, din semirotație, clămpănindu-și dinții chiar în dreptul pieptului lui Geralt. Rivianul a sărit în partea opusă, și-a schimbat direcția de rotație de trei ori într-o piruetă șuierătoare, dezorientând creatura. Sărind, a lovit-o fără elan, dar puternic, în partea laterală a capului, cu piroanele de argint încorporate în zona superioară a mânușii, în dreptul degetelor.

Strigoii a scos un răcnet înfiorător, umplând palatul cu un ecou hodorogit, s-a prăbușit la pământ și a început să urle puternic, amenințător, furios.

Vânătorul a rânjit malițios. Prima încercare, așa cum anticipase, fusese încununată de succes. Argintul îi fusese fatal strigoiiului, la fel ca majorității monștrilor legați pe viață de magie. Exista, așadar, o șansă: fiara era ca oricare alta, și aceasta îi putea garanta reușita dezlegării, așa cum și sabia de argint, în ultimă instanță, îi putea garanta lui viața.

Strigoiiul nu se grăbea cu următorul atac. De data aceasta s-a apropiat încet, rânjindu-și colții și balele curgându-i scârbos. Geralt s-a dat îndărăt, a descris un semicerc pășind precaut, mișcărilor sale, ba încetinite, ba accelerate, derutându-l pe strigoii, împiedicându-l să-și ia avânt pentru salt. În timp ce mergea, vânătorul derula în urma sa un lanț lung, subțire, puternic, îngreunat la capăt. Lanțul era de argint.

Când strigoiiul s-a încordat și a sărit, lanțul a șuierat în aer și, zbatându-se ca un șarpe, s-a încolăcit cât ai clipi în jurul brațelor, gâtului și scăfârliei dihaniei. Strigoiiul a căzut în capcană, scoțând un țipăt ascuțit care spărgea timpanele. S-a zvârcolit pe podea, hohotind înfiorător, nu se știe dacă din cauza furiei sau a arsurii dureroase provocate de metalul odios. Geralt era satisfăcut – uciderea strigoiiului, dacă ar fi vrut, nu ar fi reprezentat în acel moment o mare problemă. Dar vânătorul n-a făcut uz de sabie. Până în prezent, nimic din comportamentul strigoiiului nu-i dădea

vreun motiv să presupună că ar putea fi o situație fără ieșire. Geralt s-a retras la distanța regulamentară și, fără să scape din ochi creatura care se zbătea pe podea, respira adânc, se concentra.

Lanțul s-a rupt, zalele de argint s-au răspândit, ca o ploaie, în toate părțile, zăngănind pe piatră. Orbit de furie, strigoii s-a lansat în atac urlând. Geralt aștepta calm. Și-a ridicat mâna dreaptă și a schițat în fața sa Semnul Aard.

Strigoii au fost proiectați îndărăt câțiva pași ca lovit de un ciocan, dar a rămas în picioare, și-a scos ghearele, și-a dezvelit colții. Părul i s-a ridicat și i s-a zburliat ca și cum ar fi bătut un vânt puternic. Cu dificultate, respirând șuierător, avansa. Pas cu pas, lent, dar avansa.

Geralt a început să-și facă griji. Nu se așteptase ca un Semn atât de simplu să paralizeze complet creatura, dar nu se aștepta nici ca bestia să-și depășească atât de ușor rezistența. Nu putea ține pentru prea mult timp Semnul, era prea obositor, iar strigoii nu mai aveau de parcurs decât vreo zece pași. A îndepărtat brusc Semnul și a sărit într-o parte. Cum era de așteptat, creatura, surprinsă, a zburat înainte, s-a dezzechilibrat, a căzut, a alunecat pe podea și s-a rostogolit pe trepte, prin deschiderea căscată în podeaua de la intrarea în criptă. De jos a răzbătut ecoul urletelor inumane.

Pentru a trage de timp, Geralt a sărit pe scara care ducea la o mică galerie. N-a urcat-o decât pe jumătate, că strigoii au și ieșit din criptă, deplasându-se ca un păianjen negru gigantic. Vânătorul a așteptat să-o vadă urcând în urma sa treptele, a trecut peste balustradă și a sărit până jos. Dihania s-a întors pe scară, s-a încordat și a zburat până la el într-un salt spectaculos de peste zece metri. Nu s-a lăsat așa ușor păcălită de pirueta lui – de două ori ghearele sale i-au zgâriat rivianului dubletul de piele. Dar o nouă lovitură teribilă cu piroanele de argint de pe mânășă l-a îndepărtat cu violența disperării pe strigoii, făcându-l să se legene. Geralt, simțind cum izbucnește furia în el, s-a zguduit, și-a arcuit trunchiul și cu o lovitură puternică aplicată în lateralul bestiei, a doborât-o din picioare.

A scos un răcnet mai puternic decât toate cele de până atunci. Până și tencuiala a căzut din tavan.

Strigoii s-a ridicat în picioare, tremurând de furie neînfrântă și de poftă de sânge. Geralt aștepta. Și-a scos sabia, a descris cu ea cercuri în aer, a avansat, a încercuit creatura, având grijă ca mișcările armei să nu se suprapună cu ritmul și tempoul pașilor lui. Fiara n-a sărit, s-a apropiat încet, urmărind cu privirea strălucirea lamei sabiei.

Geralt s-a oprit brusc și a înțepenit cu sabia ridicată. Creatura, derutată, a încremenit și ea. Vânătorul a descris cu lama un semicerc lent, apoi a făcut un pas spre strigoii. Apoi, un altul. Și apoi a sărit, fluturându-și sabia deasupra capului.

Strigoii s-a crispat, a bătut în retragere în zigzag, dar Geralt era din nou aproape, cu lama strălucind în mână. Ochii vânătorului s-au aprins cu o strălucire sinistră, din spatele dinților înțeleștați s-a desprins un urlet răgușit. Dihania a dat înapoi din nou, împinsă de forța concentrată a urii, mâniei și violenței, emanată de omul care o ataca. Aceste sentimente o asaltau în valuri, îi pătrundeau în creier și în viscere. Înfiorată până la durere de o senzație încă necunoscută ei până atunci, a lăsat să-i scape un gemăt nervos, s-a răsucit pe loc și a pornit într-o fugă nebună prin labirintul obscur al coridoarelor palatului.

Geralt, tremurând, stătea în mijlocul camerei. Singur. A durat mult, se gândea el, până ce acest dans pe marginea prăpastiei, acest balet nebun, macabru, al luptei să ducă la rezultatul scontat, să-i permită să fuzioneze psihic cu adversarul, să intre în armonie cu straturi de voință concentrată care debordau din strigoii. O voință malefică, morbidă, aflată la originea creaturii. Vânătorul s-a cutremurat la amintirea momentului în care absorbise această încărcătură de răutate pentru a o întoarce ca o oglindă spre monstru. Niciodată nu mai întâlnise o astfel de concentrare de ură și de frenezie ucigașă, nici măcar în bisericile care se bucurau în acest sens de cea mai mare notorietate.

Cu atât mai bine, își spunea în gând îndreptându-se spre intrarea în cripta înnegrită din podea ca o băltoacă mare. Cu atât mai bine, căci a fost mai puternic impactul asupra strigoiiului. Așa va avea ceva mai mult timp pentru a acționa, înainte ca fiara hidoasă să-și revină din șoc. Vânătorul se întreba dacă ar mai fi avut forța

să susțină un efort similar. Acțiunea poțiunilor se diminuea și mai era mult până în zori. Strigoii n-avea cum să ajungă la criptă înainte de a se lumina, în caz contrar toată strădania de până atunci ar fi fost în zadar.

A coborât scara. Cripta era mică, în ea se aflau trei sarcofage de piatră. Cel de lângă intrare era acoperit pe jumătate. Geralt și-a scos din sân al treilea flaconaș, i-a băut rapid conținutul, s-a dus la mormânt și s-a așezat în el. Cum era de așteptat, mormântul era dublu – pentru mamă și fiică.

A închis capacul numai atunci când a auzit din nou de sus hohotele strigoiiului. Zăcând pe spate, lângă cadavrul mumificat al Addei, a trasat de lespede, din interior, Semnul Yrden. Și-a pus pe piept sabia și o clepsidră mică, umplută cu nisip fosforescent. Și-a încrucișat mâinile. Nu mai auzea urletele creaturii răsunând prin palat, pentru că dalacul și rostopasca începeau să-și facă efectul.

VII

Când Geralt a deschis ochii, se scursese tot nisipul din clepsidră, ceea ce însemna că letargia lui durase mai mult decât ar fi trebuit. A ciulit urechile, dar n-a auzit nimic. Simțurile îi funcționau din nou normal.

Și-a luat sabia, a pipăit cu palma capacul sarcofagului mormântului o formulă și, ușor, a deplasat lespede cu câțiva centimetri.

Liniște.

A tras capacul și mai mult, s-a așezat în fund și cu arma pregătită și a scos capul din mormânt. Cripta era cufundată în beznă, dar vânătorul știa că afară se crăpa de ziuă. A aprins torța miniaturală, a ridicat-o și a proiectat pe pereți umbre bizare.

Pustiu.

A ieșit cu greu din sarcofag, cu dureri, amortit, înfrigurat. Și atunci a văzut-o. Era întinsă pe spate lângă mormânt, goală, inconștientă.

Era destul de urâtă. Subțirică, cu sânii mici și ascuțiți, murdară. Părul – castaniu-roșcat – îi ajungea până aproape de talie. Punând torța pe lespede, a îngenuncheat lângă ea și s-a aplecat deasupra ei. Buzele îi erau livide, pe pomeți avea o vânătaie mare de la lovitura lui. Geralt și-a pus jos sabia, și-a scos mănușile, i-a ridicat buza superioară cu degetul, fără să se formalizeze. Dinții îi erau normali. I-a căutat mâna îngropată în părul încâlcit. Înainte de a o palpa, a observat că avea ochii deschiși. Prea târziu.

L-a zgâriat cu ghearele pe gât, sfâșindu-l în profunzime, sângele lui stropindu-i fața. A urlat, căutând cu ochii cealaltă mână. S-a prăbușit peste ea, apucând-o de încheieturile mâinilor, fixându-le pe podea. A clămpănit din dinți – prea scurți de-acum – spre fața lui. A lovit-o cu fruntea în față, a sufocat-o. Nu mai avea puterea de dinainte, se zbătea sub el, urla scuipând sânge – sângele lui – care îi inunda gura. Sângele curgea șiroaie. Nu mai era timp. Vânătorul a suduit și a mușcat-o puternic de gât chiar sub ureche, și-a apăsât dinții cât de tare a putut până când urletul inuman s-a transformat mai întâi într-un strigăt subțire, disperat, apoi într-un suspin sufocat – într-un plâns de fată de paisprezece ani rănită.

I-a dat drumul atunci când a încetat să se mai agite, s-a ridicat în genunchi, a scos din buzunarul de la mânecă o bucată de pânză și și-a apăsat-o pe gât. A luat sabia de alături și i-a pus lama pe gâtul fetei inconștiente, s-a aplecat deasupra mâinii ei. Unghiile ei erau murdare, rupte, însângerate, dar... normale. Absolut normale.

Vânătorul s-a ridicat cu greu. Prin intrarea în criptă se revărsa cenușiul umed, vâscos, al zorilor. S-a îndreptat spre scară, dar se legăna și s-a așezat cu greu pe podea. Prin pânza îmbibată, sângele îi curgea pe brațe, prelingându-i-se de pe mânecă. Și-a desfăcut dubletul, și-a sfâșiat cămașa, a rupt-o fâșii, cu care s-a legat în jurul gâtului, știind că trebuia să acționeze rapid pentru că nu mai avea mult și leșina...

A izbutit. Apoi a leșinat.

În Wyzima, pe celălalt mal al lacului, un cocoș, agitându-și pe-nele în umezeala rece, a cântat pentru a treia oară cu o voce răgușită.

VIII

A văzut pereții văruiți în alb și grinzile tavanului din odăița de deasupra corpului de gardă. Și-a mișcat capul, strâmbându-se de durere, apoi a gemut. Gâtul îi era bandajat, gros, solid, profesional.

– Nu te mișca, vânătorule, a spus Velerad. Nu te mișca, rămâi culcat!

– Sabia... mea...

– Da, da. Cea mai importantă este, desigur, sabia dumitale magică, de argint. Este aici, nu-ți fie frică. Și sabia, și bocceaua. Și trei mii de galbeni. Da, da, nu spune nimic. Eu sunt un prost bătrân, iar tu ești un vânător înțelept. Foltest repetă asta întruna de două zile.

– Două...

– Ei bine, două. Ți-a aranjat bine gâtul, se vedea tot ceea ce ai în interior. Ai pierdut foarte mult sânge. Din fericire, ne-am grăbit să ajungem la palat imediat după al treilea cântat de cocoș. În Wyzima nimeni n-a închis un ochi în noaptea aceea. A fost imposibil. Ați făcut o hărmălaie acolo... Nu te obosesc cu flecăreala mea?

– Prin... țesa?

– Prințesa, păi, ca prințesele. Subțire. Și prostuță. Plânge întruna și face pipi în pat. Dar Foltest spune că se va schimba. Nu cred că în mai rău, nu-i așa, Geralt?

Vânătorul închise ochii.

– Ei bine, eu mă duc de-acum, s-a ridicat Velerad. Odihnește-te! Geralt? Înainte de-a pleca, spune-mi de ce-ai vrut s-o muști. Ei? Geralt?

Vânătorul adormise.